

Kon ik het maar zeggen

Hannah Beckerman

Kon ik het maar zeggen

ISBN 978-90-225-8741-6

ISBN 978-94-023-1327-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *If Only I Could Tell You*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: The Orion Publishing Group Ltd

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 Hannah Beckerman

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Aurelia,
voor wie ik beloof nooit geheimen te hebben

*Nooit tot een afscheid gekomen
Ook maar een woord gefluisterd
Of een wens vernomen
Terwijl ik de ochtend op de muur zag verharden;
niet eens een zucht slaakte
Onbewogen, onwetend, me ontgaan
Dat je grote gaan
Op dat moment plaatsvond en alles anders maakte.*

Thomas Hardy, 'The Going'

Proloog

23 juni 1988

Het is donderdagochtend en Jess loopt de trap op, hoewel dat nergens voor nodig is. Ze heeft haar tanden al gepoetst en haar haar in iets wat op een paardenstaart lijkt gedaan. Haar schooltas staat tegen de paraplubak bij de voordeur en over een paar minuten treft ze Lily in de hal en gaan ze op weg naar school.

Later – jaren later – zal Jess ervan zijn overtuigd dat ze het op de een of andere manier wist, dat ze op de een of andere manier aanvoelde wat er aan de hand was: dat een onverklaarbare zusterlijke intuïtie haar ertoe aanzette op onderzoek uit te gaan.

Als ze bijna boven is komt Lily uit de logeerkamer. Ze staat met haar rug naar Jess gekeerd terwijl ze de deur zacht sluit – bijna eerbiedig – met beide handen om de deurklink heen. Jess kijkt toe hoe Lily lang en diep inademt, haar adem onmogelijk lang vast lijkt te houden en hem dan langzaam, gelijkmatig, uitblaast.

‘Wat doe je daar?’

Lily draait zich geschrokken om, met een rood gezicht, haar blik onrustig heen en weer bewegend. ‘Waarom besluip je me zo?’ snauwt ze op een kwade fluisterton die niet klinkt als haar gebruikelijke stem.

‘We mochten vanochtend niet naar binnen. Dat hebben ze gezegd.’

Jess hoort dat ze smekend klinkt, bijna klaaglijk; ze huivert van het geluid.

‘Je mag mama niet vertellen dat ik binnen ben geweest. Ik meen het, Jess. Ik wil niet dat je gaat klikken.’

Lily’s stem is zacht maar ferm en ze heeft die blik in haar ogen die Jess herkent van alle keren dat ze Lily aan de telefoon heeft betrapt als hun moeder haar heeft gezegd dat ze niet mag bellen, of de keren dat ze Lily met haar vriendinnen heeft zien roken achter de speelplaats in het park.

Er is een moment van onzekerheid; beiden weten niet wat de volgende stap van Jess zal zijn. Tot ze haar linkervoet bij haar rechtervoet op de bovenste trede zet weet Jess zelf ook niet wat ze gaat doen.

‘Ik wil ook naar binnen.’

De twee zussen staren elkaar boos aan en Jess voelt dat er iets gebeurt tussen hen, iets wat ongewis en beangstigend is, maar wat ze niet onder woorden kan – of wil – brengen.

‘Je mag niet naar binnen, Jess. Hoor je me?’

Lily blokkeert met haar lichaam de deur, haar arm achter zich gestrekt alsof ze wordt gearresteerd. Jess ziet dat Lily de deurklink achter zich vastgrijpt, een laatste barricade voor het geval het Jess lukt haar opzij te duwen.

‘Maar ik wil wel naar binnen. Jij bent ook binnen geweest, dus waarom zou ik niet gaan?’

Jess waagt zich behoedzaam op de overloop, aangemoedigd door haar indruk dat Lily de situatie amper in de hand heeft.

‘Hou op. Ik meen het, Jess. Je mag niet naar binnen.’

Lily’s gezichtsuitdrukking geeft Jess koude rillingen: Lily’s rode wangen, half samengeknepen oogleden, samengetrokken wenkbrauwen. De paniek die probeert zich voor te doen als autoriteit. Het is niet duidelijk of Lily zichzelf gaat verdedigen of in de aanval gaat.

Fragmenten van herinneringen krioelen door Jess’ hoofd als prattende oorwurmen: dingen die ze heeft gehoord waarvan ze weet dat ze ze niet mag weten. Al die gemompelde gesprekken achter gesloten deuren, bekentenissen die in de telefoon werden gefluisterd als de spreker dacht dat niemand meeluisterde.

Jess' maag draait zich om achter de elastische tailleband van haar flesgroene rok. Ze voelt het bloed in haar polsen kloppen, alsof haar lichaam haar aanspoort in actie te komen. Ze ziet voor zich hoe ze een stap naar voren doet, Lily opzijduwt, een handgemeen waarin ze – ondanks het feit dat Lily ouder en sterker is – als winnaar uit de bus komt. Uiteindelijk zijn het de gedachten aan wat er daarna zou kunnen gebeuren – aan wat ze dan misschien te zien krijgt, aan wat ze dan misschien te weten komt – die haar voeten aan de vloer nagelen.

Het alarm van Lily's digitale horloge gaat ineens af. Lily zet het geschrokken uit en Jess voelt dat ze terugdeinst. Ze weet dat dat het signaal is dat het half negen is, dat haar zus heeft ingesteld om te zorgen dat ze op tijd naar school gaan nu hun ouders te afgeleid zijn om hen eraan te helpen herinneren. Lily houdt de blik van Jess nog een paar seconden vast, tot Jess als eerste wegstijgt. Jess geeft het op en loopt de trap af, en pas dan dringt het tot haar door dat haar benen trillen. Ze hoort Lily's voetstappen vlak achter haar maar draait zich niet om om haar aan te kijken. Ze kan het niet aan nog een keer die blik op Lily's gezicht te zien: een blik die Jess iets heeft verteld wat ze niet wil weten.

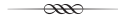
Jess overweegt de hele weg de trap af haar moeder te gaan zoeken om haar te vertellen waar Lily is geweest, wat zij denkt dat er is gebeurd in die slaapkamer. Maar tegen de tijd dat ze onder aan de trap arriveert weet Jess dat ze dat niet kan. Als ze het aan haar moeder zou vertellen zou ze woorden moeten geven aan verdenkingen die Jess nog niet wil uitspreken, aan dingen die ze, op haar tiende, nog niet durft uit te spreken.

In plaats daarvan pakt ze haar schooltas en loopt de voordeur uit, onzeker of het de zomerse hitte is of Lily's adem die ze in haar nek voelt prikken. Ze weet het op dat moment nog niet, maar als ze die middag thuiskomt zal de structuur van haar familie onherroepelijk zijn veranderd, en de gebeurtenissen van die ochtend zullen zichzelf de daaropvolgende dertig jaar in haar hoofd blijven herhalen als een kras in een plaat.

Deel 1

Februari 2016

1

Audrey

Audrey Siskin zat op het bed, handpalmen plat naast haar op het dekbed, armen gestrekt, alsof ze niet wist of ze moest blijven of gaan, en ze keek om zich heen in de kamer waarvan haar werd gezegd dat ze hem als de hare moest beschouwen. Bekende objecten stonden er verloren, niet op hun plaats, als kinderen in een klas op de eerste schooldag. Het smeedijzeren tweepersoonsbed dat ze haar hele huwelijk en erna had gehad stond er; de witgeschilderde toilettafel die ze als kind al zo graag had willen hebben maar zich pas toen ze al lang volwassen was had kunnen veroorloven; de hoge eikenhouten garderobekast die Edward en zij hadden gekocht toen ze aan Barnsbury Square waren gaan wonen, pas getrouwd en vijf maanden zwanger.

Audrey leunde naar voren en trok de tape van een van de vierentwintig kartonnen dozen die in de kamer stonden, maar ze kon zich er niet toe zetten hem te openen. Als ze eenmaal had uitgepakt was het onherroepelijk.

Het is vlakbij, mam. Maar een paar kilometer. Zo anders wordt het helemaal niet.

Beide dochters hadden het gezegd; los van elkaar maar even overtuigend. En technisch gezien – geografisch gezien – hadden Lily en Jess allebei gelijk. Het was maar tien kilometer, hemelsbreed nog minder. Een eenvoudige overgang van het noorden van Londen naar het

westen. Van Islington naar Shepherd's Bush. Van achttiende-eeuws naar negentiende-eeuws. Maar toch voelde het voor Audrey alsof ze de aarde voor de maan had ingeruild.

Ze wist hoeveel geluk ze had dat ze twee dochters had die wilden dat ze bij hen introk, ze wist dat het beter was om nu te verhuizen en niet over een jaar, wanneer het misschien allemaal een stuk ingewikkelder zou zijn. Maar toch lukte het Audrey niet om het gevoel van zich af te schudden dat het helemaal verkeerd was. Kinderen hoorden niet verantwoordelijk te worden voor hun ouders, dat gooide de natuurlijke orde in de war. Maar aan de andere kant – bedacht Audrey terwijl er beelden door haar hoofd schoten van alle gebeurtenissen die ze zou vergeten als vergeten een optie was – hadden zo veel gebeurtenissen in haar leven de natuurlijke orde in de war gegooid. Zo veel van de belangrijkste momenten – geboorten, sterfgevallen, huwelijken – waren niet gegaan zoals het hoorde als de wereld trouw om zijn as was blijven draaien zonder ooit een paar graden uit koers te raken.

‘Oma, hoe gaat het? Kan ik ergens mee helpen?’

Het geluid van Mia's stem dreef de trap op en de slaapkamer in die tot vandaag van haar was geweest. Zij zou nu in de kleine ruimte op de bovenste verdieping gaan slapen die ooit de bergzolder was geweest. In de stem van haar kleindochter klonk bezorgdheid die poogde zich om te vormen tot iets wat op normaliteit leek.

‘Nee, dank je, lieverd. Ik ga even met de dozen aan de slag. Ik kom zo naar beneden.’ Audrey stond moeizaam op, waarbij de veren in de matras meelevend kraakten. Ze keek om zich heen in haar nieuwe slaapkamer en had geen idee waar ze moest beginnen. Ze had de verhuizing zo in een waas georganiseerd dat ze geen idee had wat ze had weggegooid en wat ze had bewaard, wat ze zou aantreffen.

Toen ze de tape van een andere doos trok en die opende werd Audrey begroet door een berg zorgvuldig ingepakte en keurig opgestapelde objecten. Ze pakte het eerste uit, een ingelijste foto, de kleur een beetje vervaagd. Ze was zich er terwijl ze naar de afbeel-

ding staaarde van bewust hoe het zand der tijd terugstroomde door de zandloper.

Haar meiden op een strand – Woolacombe Bay, toch? – rennend langs de branding, hun ledematen onscherp omdat ze te snel hadden bewogen voor de sluiters. De zon hoog in de wolkeloze hemel, de indigokleurige zee die de horizon begroette, de kleine witte driehoek van het zeil van een boot net zichtbaar in de verte. Haar meisjes: hand in hand, lachend, een straal licht die door de lucht schoot en een hemelse gloed over hen heen wierp.

Audrey liet haar vingers over het glas glijden – over gevlochten haar, gebruide benen en door de zon gekuste wangen – en het was net of ze de warmte van die zomerdag weer voelde, de lachende stemmen van haar dochters hoorde, de golven die over het zand kabbelden, de meeuwen die schreeuwden in de lucht. Ze rook het zout in de wind, voelde het zand tussen haar tenen, proefde de blijdschap van haar dochters. Kon ze haar armen maar in de foto uitstrekken, ze om de schouders van haar dochters slaan, ze tegen zich aan trekken en nooit meer laten gaan.

Audrey greep het lijstje vast en voelde haar hart in haar borstkas samenknijpen.

Haar kleine meisjes. Het was tegenwoordig net of alleen foto's haar er nog van konden overtuigen dat ze het niet had verzonnen, dat het geen fantasie was. Dat haar dochters ooit vriendinnen waren geweest.

Ze ademde langzaam door terwijl ze dacht aan alle jaren die verloren waren gegaan. Zelfs nu, na al die tijd, voelde het nog steeds onwonderlijk dat het bijna dertig jaar geleden was dat Jess zich zo vijandig was gaan gedragen tegen Lily. Audrey zag Jess nu voor zich, tien jaar oud, haar gezicht van het ene op het andere moment verhard doordat ze dingen had gezien die een kind nooit zou moeten meemaken, alsof de gebeurtenissen Audreys kleine meisje hadden gestolen en hadden vervangen door een kind dat Audrey nauwelijks herkende. Audrey had nog maanden gehoopt dat het de shock was die

Jess' gedrag zo had veranderd, dat ze snel weer het blijde meisje zou worden dat ze was geweest. Ze had zich jaren aan de overtuiging vastgeklampt dat de gebeurtenissen uit hun jeugd Lily en Jess uiteindelijk weer bij elkaar zouden brengen. In plaats daarvan hadden ze haar familie uiteengescheurd.

Audreys hartslag versnelde terwijl ze terugdacht aan al die maaltijden die in stilte waren genuttigd: Audrey, Lily en Jess aan een keukentafel die veel te groot was voor hun drietjes, Audrey die haar toon nauwlettend opgewekt hield terwijl ze de meisjes naar hun schooldag vroeg, haar uiterste best deed niet verkeerd te reageren op Jess' afgemeten antwoorden. Ze herinnerde zich hoe ze op Jess' slaapkamerdeur had geklopt, had gevraagd of ze zin had om televisie te komen kijken, en avond na avond datzelfde vlakke antwoord had gekregen: 'Nee, ik wil alleen zijn.' Audrey had zich jaren afgevraagd of ze iets had gemist, of ze iets anders had moeten doen, of ze had kunnen voorkomen dat de relatie van haar dochters zo was veranderd. Audrey had Jess sinds ze het huis uit was gegaan en Lily voor goed uit haar leven had verbannen zo vaak gesmeekt haar te vertellen waarom, maar Jess had geweigerd haar in vertrouwen te nemen. En nu had Audrey twee dochters die elkaar niet spraken en twee zeventienjarige kleindochters, zes weken na elkaar geboren, die elkaar niet mochten zien.

Haar nagels prikten in haar handpalmen terwijl ze terugdacht aan de laatste keer dat ze had geprobeerd – en had gefaald – haar dochters bij elkaar te brengen.

'Oma, gaat het wel? Zal ik even komen helpen?'

'Het gaat prima, lieverd, echt. Ik ben wat aan het rommelen.'

Prima. Audrey had geen idee waarom ze een woord bleef gebruiken waarvan ze allemaal wisten dat het zo ver van de waarheid lag.

Ze staaarde in de spiegel op de toilettafel. Er was geen enkel signaal, niets wat haar verraadde. Slechts wat oppervlakkige lijntjes rond haar ogen. Haar haar gisteren gestyled bij de kapper, kunstmatig bruin maar nog steeds speels opwippend waar het op haar schouders

rustte. Haar make-up perfect, vanochtend al aangebracht voordat ze zich ook maar had aangekleed.

Mensen zeiden vaak dat ze niet konden geloven dat ze al tweeënzestig was. 'Je ziet er minstens tien jaar jonger uit!' riepen ze dan, en ze was zo dom geweest zichzelf te laten geloven dat dat iets betekende, dat de uiterlijke schijn van welzijn automatisch naar binnen filterde. Alsof een appel met een prachtige schil vanbinnen niet verrot kon blijken te zijn als je er je tanden in zette.

Pas als je wat beter keek, zoals Audrey nu deed, zag je misschien die zweem van paarse halvemaantjes onder haar ogen, of hoe vaak de spieren in haar voorhoofd in een frons trokken. Pas als je haar van dichtbij bestudeerde zag je misschien dat ze kortademig was, de halve zuchtjes alsof er lucht was achtergebleven die een uitweg zocht. Maar op haar gezicht was er niet echt iets wat een achteloze observant vertelde dat binnen in haar de cellen zich deelden en zich met een meedogenloze snelheid vermeerderden. Niets verraadde de waarheid dat ze stervende was.

Audrey draaide zich weg van de spiegel en boog zich voorover naar de doos aan haar voeten. Toen ze in de doos reikte ging er een scherpe pijnscheut door de rechterkant van haar buik, en ze moest weer gaan zitten. Ze begreep terwijl ze door de pijn heen probeerde te ademen ineens waarom Jess er zo op had aangedrongen dat ze zo snel mogelijk bij haar introk. Audrey had nog willen wachten, had haar huis en onafhankelijkheid zo lang mogelijk willen behouden. Ze had thuis willen blijven wonen tot haar lichaam haar duidelijk zou maken dat ze het niet meer aankon. Ze voelde zich nu voor het eerst dankbaar om het advies van Jess, dankbaar dat ze haar huis en haar meubels had verkocht en alleen de essentiële zaken had behouden – zowel praktisch als emotioneel – voordat haar gezondheid nog verder achteruit was gegaan. Nu ze op het bed zat en probeerde de pijn weg te krijgen drong het tot haar door dat ze de verhuizing als ze had gewacht misschien niet zelf had kunnen organiseren, dat ze haar dochters daarmee nog erger tot last zou zijn geweest.

Ze pakte nog een foto uit en werd begroet door de starende blik van Edward en zijn ouders. Midden op de foto stond Edward, met Lily in zijn armen, geflankeerd door zijn ouders, die stijfjes naast hem stonden bij een kerstboom. Ze draaide het lijstje om en zag in haar eigen handschrift op de achterkant staan: BARNSBURY SQUARE, KERST 1972. Hun eerste kerst als getrouwd stel, hun eerste kerst als ouders, hun eerste kerst in hun eigen huis.

Haar blik dwaalde van gezicht naar gezicht terwijl ze zich afvroeg, zoals zo vaak door de jaren heen, of ze in die door de tijd bevroren blikken iets kon aflezen van wat er stond te gebeuren. Maar terwijl haar blik van persoon naar persoon ging was het enige wat Audrey kon identificeren de rigide sociale etiquette van haar schoonvader, de verzuurde grimas van haar schoonmoeder en Edwards zichtbare vreugde om het zes weken oude perfecte wezen dat in zijn armen lag.

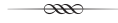
Kijkend naar de foto vroeg Audrey zich af hoe de ouders van Edward zouden hebben gereageerd op wat zich zestien jaar nadat deze foto was gemaakt had afgespeeld. Het jaar dat het leven van Audrey en Edward onomkeerbaar was veranderd, dat de grond onder hun voeten was weggeslagen, hen diep in een gat had getrokken waar ze nooit meer uit zouden komen. Ze vroeg zich af hoe zijn ouders zouden zijn omgegaan met het verdriet, de woede en de schande en hoe het eigenlijk een zegen was geweest dat ze allebei niet lang genoeg hadden geleefd om het mee te maken. Audrey benijdde hen wel eens om hun onwetendheid, was wel eens jaloers dat hun de schuld, de verwarring en de onbeantwoorde vragen bespaard waren gebleven die haar al die jaren hadden getergd.

Audrey liet haar hoofd een stukje opzij zakken en probeerde haar gedachten glad te strijken. Ze kon zichzelf niet toestaan vandaag aan Edward te denken, niet nu er al zo veel andere gevoelens om haar aandacht streden. Toch voelde het al vijf maanden, sinds die routinematige mammogram een knobbeltje in haar borst had opgespoord – een knobbeltje dat had geleid tot de ontdekking van meerdere uitzaaiingen in haar lever en kanker in haar lymfeklieren – alsof haar

geest alleen nog maar in het verleden leefde. Sinds het moment dat ze had gehoord dat ze nog maar een maand of achttien had te leven was het alsof ze aan weinig anders kon denken dan hetgeen ze tientallen jaren had proberen te vergeten.

Ze greep de solide zwarte sierknop aan het hoofdeinde van het bed en droeg zichzelf op te stoppen met nadenken. Maar terwijl ze voorover leunde en de tape van de volgende doos trok werd ze overvallen door een herinnering aan hoe ze bijna dertig jaar daarvoor aan de keukentafel had gezeten en had gevoeld hoe de lucht zwaar was geworden van een spanning die ze niet had kunnen laten verdwijnen en niet had kunnen verklaren terwijl Jess razend naar Lily had gestaard en had geweigerd iemand te vertellen waarom ze het ineens niet meer kon verdragen in één ruimte te zijn met haar zus.

2

Jess

Jess wreef terwijl ze voor de kleine vierkante monitor stond en toekijkte hoe acteurs hun tekst voor de achtste keer herhaalden over de spieren in haar nek, die zich hadden samengetrokken tot strakke knopen. De acteur struikelde halverwege zijn laatste monoloog over woorden die hij al zeven keer eerder had verhaspeld en Jess voelde de irritatie bij de hele ploeg toenemen.

Ze had toen ze vanochtend om zes uur op de set was gearriveerd – als eerste, haar plicht als senior locatiemanager – geweten dat het vandaag zo'n dag zou worden. Dat was het de eerste dag van de opnames van een nieuwe dramaserie altijd: de acteurs moesten wennen aan de nieuwe omgeving, de mensen van de filmploeg ontmoetten oude bekenden van andere klussen en leerden nieuwe collega's kennen. Het ging altijd gepaard met de gespannen anticipatie zoals je die voelt voordat de eerste gasten arriveren op een feest dat je organiseert.

'Oké, we beginnen nog een keer bij het begin. Izzy, kun je Lucia's poeder even bijwerken?'

De regisseur, Justin, begon tegen de twee hoofdrolspelers over toewijding aan de scène terwijl hun make-up werd bijgewerkt. Jess trok haar dikke gevoerde jas strakker om zich heen en wenste dat ze zo vooruitziend was geweest om thermische sokken en een legging onder haar spijkerbroek aan te trekken. De ellende met filmen in monumen-

tale panden was dat het er altijd ijskoud was, al helemaal eind februari. Ze had de producer toen ze de locatie die over de markthal van Spitalfields uitkeek had gevonden gewaarschuwd dat ze bang was dat dit zo'n pand was waar het te allen tijde ijskoud was, hoeveel elektrische kachels ze er ook neerzetten, maar hij had hem toch willen hebben.

De assistent van de regisseur maande iedereen tot stilte en de camera's begonnen weer te draaien terwijl de twee hoofdrolspelers voor de negende keer aan de scène begonnen.

Jess nam een slokje van haar suikerrijke thee, die al koud was geworden in het plastic bekertje met haar tandafdrukken in het randje. Ze zette het bekertje op de grond, maakte de knot die ze die ochtend om vijf uur in haar haar had gedaan los en trok het zo strak in een paardenstaart dat haar haarwortels er pijn van deden. Terwijl ze op de monitor keek hoe de acteurs in de aangrenzende kamer voor de negende keer aan de scène begonnen, probeerde ze haar frustratie te onderdrukken dat ze hier überhaupt was. Vanuit professioneel oogpunt wist ze dat ze vandaag per se op de set moest zijn, maar desalniettemin wilde ze er echt niet zijn. Ze wilde veel liever thuis zijn om haar moeder te helpen met uitpakken. Haar moeder had gezegd dat ze het begreep, dat het prima was en dat ze van alles te doen had, en dat Mia haar gezelschap kon houden. Maar Jess wist hoe moeilijk het moest zijn om het huis op te geven waar ze vijfenveertig jaar had gewoond, een huis waar alle beslissende momenten in het volwassen leven van haar moeder zich hadden afgespeeld.

'Schitterend. Dat was geweldig. Dan nemen we een kwartier pauze voordat we beneden verdergaan. Jess... Waar is Jess?'

Jess slikte moeizaam iets weg terwijl ze over de zeventiende-eeuwse mahoniehouten vloer naar de zitkamer op de eerste verdieping liep waar Justin in een vouwstoel met een canvas rugleuning zat.

'Jess, volgens Sam is er op de bovenste verdieping, waar we straks gaan filmen, een gammel stopcontact. Wil je daar even naar kijken? Ik elektrocuteer liever niet meteen op de eerste dag de hele ploeg.'

Justin begon te lachen en Jess dwong een glimlach op haar gezicht,

mompelde een antwoord en kloste de trap op; haar tenen begonnen gevoelloos te raken in haar sneakers.

Toen ze het kapotte stopcontact had gelokaliseerd en zichzelf vervloekte dat het haar niet was opgevallen, plakte ze het af met zwarte tape. Toen keek ze de trap af om zich ervan te vergewissen dat er niemand op weg naar boven was. Ze viste haar telefoon uit haar broekzak en zette hem aan.

Geen berichten, geen mails en geen gemiste oproepen.

Ze belde Mia, haar vingertoppen stijf van de kou, en de telefoon ging vijf keer over voordat er buiten adem werd opgenomen.

‘Hoi, mam. Wat is er?’

‘Niets, lieverd. Ik wilde alleen even zeker weten dat het goed gaat met jou en oma.’

‘Ja, prima. Ik zit mijn huiswerk te maken met een kop thee en oma is aan het uitpakken.’

Jess pulkte aan een los velletje aan de nagelriem van haar duim en er ging een felle pijnscheut door haar heen toen ze het lostrok. ‘Ik hoop dat het niet te laat wordt. Ik zal Justin vragen of Sacha voor me mag opruimen zodat ik naar huis kan om oma nog even te helpen.’

‘Maak je geen zorgen. Het gaat hier echt prima. Het gaat hier prima, toch, oma? Oma zegt dat het prima gaat. Je zou hier toch niets kunnen doen. Oma zegt dat ze het prima vindt om zelf uit te pakken en ik heb al visstooftpot gemaakt voor vanavond. Als je niet op tijd thuis bent gaan oma en ik vast eten en dan kun jij het vanavond opwarmen.’

Jess zoog op haar duim, die was gaan bloeden. ‘Oké, als je het zeker weet. En vergeet niet dat je dit weekend je geschiedenis nog moet doen. Dat moet je niet tot het laatst laten liggen.’

‘Dat zal ik niet doen, beloofd. Fijne dag en tot vanavond. Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou.’

Toen het gesprek was beëindigd opende Jess het adresboek in haar telefoon en scrolde door de namen in de hoop iemand te kunnen appen om zo het geklets beneden te kunnen vermijden. Het was een